

10-01-2006 Malindi

Geef me vleugels van kracht

Jambo nieuwsbrieflezers

Habari? (Hoe gaat het in het Swahili?)

Iedereen verheugt zich enorm op de decembermaand.

De kinderen in het weeshuis in Ruiru hebben al een half jaar geleden gevaagd of ze misschien naar Malindi mochten komen met kerst. Ze hoeven geen cadeautjes, geen kerstboom en zelfs speciaal eten en drinken mogen we schrappen maar heel graag willen ze Malindi zien , het weeshuis zien, de kinderen ontmoeten en de kinderen vertellen over het weeshuis in Ruiru.

Een nobele gedachten maar we beloven niks. We gaan langzaam kijken wat nodig is om zo'n knalfeest voor te bereiden. De toiletten is het eerste probleem, in Malindi valt het water vaak weg en met 140 mensen 1 toilet gebruiken is niet goed. Er worden extra watertanks op het dak gezet om water op te slaan en er worden pit latrines gebouwd , dat zijn wc's waar geen water nodig om ze te gebruiken).

Extra matrassen, extra lakens en natuurlijk een bus om de kinderen in te vervoeren.

Uiteindelijk lukt het allemaal en u kunt zich voorstellen hoe hard het gejuich in de eetzaal was van de kinderen in Ruiru toen ze hoorden dat ze naar Malindi mochten komen. Vele vrijwilligers in Malindi gaan aan de gang om alles kerstklaar te maken in Malindi. Tijdens de voorbereidingen horen we dat Rebecca ziek is. Rebecca is een meisje dat uit een gezin komt met een oudere broer en oudere zus en een jonger zusje van ongeveer 6. Rebecca zal ongeveer 14 jaar zijn. Dit gezin deze broertjes en zusjes zijn al een aantal jaren weeskinderen. Ze zijn niet opgenomen in het weeshuis omdat de meeste al wat groter zijn en Rebecca HIV positief is.

Rebecca is de enige in het gezin die positief is. Rebecca heeft het virus opgelopen doordat ze haar ouders die beiden zijn overleden aan de gevolgen van Aids heeft verzorgd. U moet zich voorstellen dat ze in zo'n lemen hutje wonen , water is daar niet en moet gehaald worden uit een rivier. Een machine om kleding te wassen is er niet dus alles gaat met de hand en er wordt een soort bleekmiddelen gebruikt om alles goed schoon te maken, die bleekmiddelen geven wondjes aan de handen. Handschoenen zijn er niet. Ik zou u meer dingen kunnen zeggen ondertussen over HIV besmetting maar dat doe ik liever niet want het zou een verkeerd beeld kunnen geven en dat wil ik niet. U moet zich denk ik maar simpelweg bedenken dat we hier weinig hygiëne middelen hebben en dat bovendien de kennis ontbreekt.

Rebecca en haar broers en zussen wonen niet in Malindi zelf maar we helpen hun toch omdat we begrepen hadden dat ze echt urgent hulp nodig hebben.

Hartstikke lieve kinderen, stuk voor stuk. We brengen regelmatig eten naar hun toe en spreken af dat de kinderen volgend jaar allemaal naar school kunnen gaan. Charity het oudste meisje gaat vanaf febr. 2006 naar de school bij het weeshuis waar praktijk opleidingen aangeboden gaan worden.

Nu horen we dat Rebecca ziek is. Niet ongebruikelijk is het in het out reach programma dat mensen opgenomen worden in ziekenhuizen dus ook nu wordt Rebecca opgenomen. Charity haar zus blijft bij haar, dag en nacht.

Al snel merken we dat het niet goed gaat met Rebecca ze heeft veel te weinig bloed. We zetten alles op alles om bloed te halen voor Rebecca. Ik laat mijn Hb testen, het is niet hoog genoeg. Een geweldige zuster in het laboratorium zegt: "Ria, je bent een regelmatige donor, je hebt er recht op om bloed te krijgen uit het regeringsziekenhuis",ze schrijft een brief en die neem ik mee. Een beetje nerveus geef ik de brief af in het ziekenhuis en sta ik vervolgens op de stoep af te wachten wat er gebeurt. Het is maar net hoe de pet staat van die personen waar je mee te maken krijgt en dat maakt het onzeker of het wel gaat lukken bloed te krijgen.

Maar na een klein kwartier komt er iemand met een zak naar buiten, een zak bloed. We stappen snel in de auto en brengen het bloed naar het ziekenhuis waar Rebecca ligt. Er is grote blijdschap als het bloed binnenkomt. Dit zou de

redding van Rebecca kunnen betekenen. Vele vrouwen en mannen hebben we naar het ziekenhuis gebracht, velen kregen bloed, velen lopen nu weer fit en vrolijk rond.

Rebecca knapt snel op en mag naar huis.

Een paar dagen laten moet ze terug komen voor controle, het gaat niet goed en ze wordt opnieuw opgenomen, die nacht overlijdt Rebecca.

Zo staan we de dag voor kerst opnieuw voor het lemen hutje deze keer om Rebecca naar haar laatste rustplaats te brengen.

Het is in en in triest en voor Fester en mij ook niet de eerste dat we rondom kerst bij een graf staan en het brengt veel herinneringen boven voor een ieder aanwezig.

De grote kinderen van het weeshuis uit Ruiru zijn meegegaan naar de begrafenis om te zingen, het is zo geweldig van die meiden dat ze dit kunnen, ondertussen huilen ze , allemaal kennen ze het verdriet van verlies en allemaal hebben ze hun eigen gedachten maar ze staan er wel en geven op dit moment zoveel hoop en zoveel steun aan Charity en de andere broer en zusje van Rebecca.

In mijn gedachten spookt het. Van mensen aanwezig krijg ik veel te veel eer over hoe goed ik voor Rebecca gezorgd zou hebben. Het enige wat ik kan denken is: "We zijn hier te laat gekomen met de hulpverlening". We zijn nog niet lang in Malindi maar herinner me als de dag van gisteren dat we in het begin een hulp behoeften lijst hebben gemaakt met de namen erop van kinderen. Tegen de tijd dat we echt konden beginnen met ons werk waren er kinderen van de lijst verdwenen, dood. Voor hun kwamen we te laat.

Cookie onze out reach werkkraacht die zelf ook dit akelige virus heeft staat even bij ons vandaan en kijkt hoe het graf word dichtgegooid met zand, met een zakdoek zie ik dat ze een traan wegveegt. Cookie onze stille sterke kracht een ongekende en onbekende missionaris.

Na de begrafenis moeten we snel weer door in een hele andere stemming, het is immers kerst, alle kinderen van Ruiru zijn hier, het is feest, hier hebben we naar uitgekeken, de happening van het jaar.

Het word een happening. Op de eerste kerstdag gaan we naar het strand. Al die kinderen die nog nooit de zee hebben gezien wat een pret wat een geweldig dag en wat een bijzondere en mooie herinnering voor iedereen.

Nu is het januari en begint het nieuwe schooljaar in Kenia.

Al de kinderen uit het weeshuis in Malindi gaan naar school. De groten naar een goede prive school in Malindi en de kleintjes naar een kleuterschool in het weeshuis.

De kleine Miriam zit onverstoort in haar schoolbank, ze kan nog helemaal niet schrijven maar zit super geconcentreerd strak in haar bankje met een potlood op papier te krassen.

Voor het kantoor staan rijen kinderen. Allemaal kinderen uit het out reach programma.

Kinderen die we in soms wanhopige situaties hebben gevonden, kinderen die ernstig ziek waren. Ze staan daar apetrots in een prachtig uniform en glimmende schoenen, ze gaan naar school.

Een moment waar je blij van wordt en moment van genieten en moment dat je weer vleugels krijgt die laten vliegen op positieve energie. Een energie die we door drukte en stress kwijt dreigden te raken, veel te vaak hadden we het gevoel gehad dat het maar door en door ging en er geen einde kwam aan het geven en investeren waardoor we moe werden.

Nu een moment dat je even stil staat en je realiseert dat we met zijn allen goed bezig zijn geweest, en met "allen" bedoel ik ook u als lezer natuurlijk, met zijn allen hebben we al deze kinderen en volwassenen een nieuwe kans

gegeven. Blijde kopjes , gezonde kopjes en het zijn er veel. Voor hun kwamen we op tijd..dat geeft me vleugels.

Een goed moment ook om iedereen die financieel bijgedragen heeft om al deze kinderen te steunen te danken.

Dank u wel voor uw onuitputtelijke support!

Met vriendelijk groet en kwaheri (tot ziens in het swahili)

Ria Fennema